

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 038792 25 Кж
Бања Лука, 21.01.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Сњежане Кудрић и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа уз судјеловање записничара Андреа Гранолић у кривичном предмету против оптуженог Ј. Б. због кривичног дјела давање мита из члана 320. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби бранилаца оптуженог адвоката Мустафе Церовца и Дамира Церовца из Тешња, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебног одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 038792 25 К од 03.11.2025. године у сједници вијећа одржаној 21.01.2026. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог Ј. Б. и потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци број 11 0 К 038792 25 К од 03.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 038792 25 К од 03.11.2025. године оптужени Ј. Б. је оглашен кривим због кривичног дјела давања мита из члана 320. став 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) , па примјеном наведеног законског прописа, те чланова 42. тачка 2), 43, 46. и 52. КЗ РС осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. На основу члана 82. став 2. КЗ РС оптуженом је изречена мјера безбједности одузимање предмета и то новчанице у апоену од 100,00 КМ, серијског броја К25455605, која се након правоснажности пресуде има предати Министарству правде Републике Српске, Агенцији за управљање одузетом имовином. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то паушал у износу од 150,00 КМ у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде под пријетњом принудног извршења.

Против ове пресуде благовремено су жалбу изјавили браниоци оптуженог, који пресуду побијају због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи,

побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа санкција, односно новчана казна или казна затвора у краћем трајању.

У одговору на жалбу републички јавни тужилац је предложио да се иста одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба бранилаца оптуженог сматра да је изречена казна затвора оптуженом у трајању од шест мјесеци престрого одмјерена, да суд није дао довољан значај утврђеним олакшавајућим околностима, да је оптужени четири пута осуђен за кривична дјела посједовање и омогућавање уживања опојних дрога из члана 239. став 3. Кривични закон Федерације Босне и Херцеговине (КЗ ФБиХ) и за једно кривично дјело из члана 238. став 1. КЗ ФБиХ. Наводи да када би ова дјела била извршена на територији Републике Српске не би била кривична дјела, него би се радило о прекршајним дјелима. Такође, жалба сматра да је изрицањем ове врсте и висине казне оптужени доведен у неравноправан положај у односу на сличне предмете у којима су оптуженима изричане блаже санкције.

Нису основани аргументи из жалбе изнесени у прилог тврдњи да првостепени суд није дао правилан вриједоносни значај свим утврђеним околностима, у оквиру општих правила о одмјеравању казне у смислу одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, а које утичу на врсту и висину казне.

Супротно жалбеним наводима бранилаца, овај суд налази да су утврђене отежавајуће околности које се односе на ранију осуђиваност оптуженог у пет наврата у кратком временском периоду од 2021. године до 2025. године и вријеме извршења предметног кривичног дјела за које је оглашен кривим, правилно оцијењене и вредноване, како према значају тако и према утицају на висину одмјерене казне.

Неоснован је жалбени приговор којим се оспорава вредновање раније осуђиваности оптуженог као отежавајуће околности уз тврдњу да би такво понашање оптуженог према КЗ РС представљало прекршај. За одмјеравање казне релевантна је чињеница да је оптужени правоснажно осуђиван за кривична дјела посједовање и омогућавање уживања опојних дрога из члана 239. став 3. КЗ ФБиХ и за кривично дјело из члана 238. став 1. КЗ ФБиХ, а не хипотетичка квалификација тог понашања према КЗ РС. Према томе, осуђујућа пресуда производи правне посљедице на цијелој територији Босне и Херцеговине.

Тачан је навод жалбе бранилаца да оптужени није раније осуђиван за истоврсно кривично дјело, али имајући у виду, да је оптужени дао мито полицијским службеницима да га не би тестирали да ли је управљао возилом под дејством опојних дрога, јер се против њега, по наводу жалбе већ води један кривични поступак је у вези са ранијим кривичним дјелима за која је осуђен, а ради се о кривичним дјелима злоупотребе опојних дрога (кривичном дјелу неовлаштена производња и стављање у промет опојних дрога и кривичном дјелу посједовање и омогућавање уживања опојних дрога), суд правилно закључује да ранија осуђиваност оптуженог има значај отежавајуће околности, јер указује на континуитет и упорност у противправном понашању оптуженог.

Такође, признање кривичног дјела, коректно понашање оптуженог имају значај олакшавајућих околности и оствариле су адекватан утицај на висину одмјерене казне.

Цијенећи наведене олакшавајуће и отежавајуће околности у међусобној повезаности, а у односу на законом прописану казну затвора за почињено дјело и у оквиру општих правила о одмјеравању казне у смислу одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, овај суд је нашао да је првостепени суд правилно оптуженом одмјерио казну затвора за почињено кривично дјело давања мита из члана 320. став 1. КЗ РС. Оглашавајући оптуженог кривим суд је утврдио све околности од којих зависи врста и висина казне и оне су правилном оцјеном оствариле одговарајући утицај на изречену казну затвора.

Осим тога, изреченом казном затвора оптужени није доведен у неравноправни положај у односу на оптужене у другим предметима првостепеног суда којима су за почињено кривично дјело давања мита из члана 320. став 1. КЗ РС изречене новчане казне. Кривични законик не прописује обавезу изрицања исте врсте или висине казне свим учиниоцима истог кривичног дјела, већ налаже индивидуализацију казне у складу са околностима сваког конкретног случаја и личношћу починиоца. Жалба се не може позивати на одлуке донесене у другим предметима без доказивања да су све релевантне околности биле исте или битно сличне. Имајући у виду ранију осуђиваност оптуженог, начин извршења кривичног дјела и његов однос према закону, првостепени суд је правилно закључио да је изрицање казне затвора у трајању од шест мјесеци у конкретном случају оправдано и законито и тиме није повријеђено начело једнакости пред законом.

Исто тако по мишљењу овог суда са изреченом казном затвора оптуженом ће се постићи сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције, с обзиром на друштвену осуду за учињена кривична дјела, као и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона.

Из наведених разлога је утврђено да се жалбом неосновано побија одлука о казни и одлучено је као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић